

fentliggjort, og som bringer et Bud fra den bedste Aand i de Nationalliberales Politik, fra den første Johannes Hage, Hother Hage og fhv. Folketingsmand, Godsejer Johannes Hages Fader, Alfred Hage, karakteriserer det, som de to nye Grænsesammenslutninger vil fremkalde, paa en saa sikkert træffende Maade, at det ikke bør savnes i denne Forsamlings Annaler, nu da Johannes Hage ikke længere er Politiker. Han siger herom: „Man vender sig altsaa direkte imod Versailles-Freden, Afstemningerne og Danmarks Anerkendelse af Fredsslutningen og dens Konsekvenser, og ingen kan tvivle om, at med dette Grundlag for det gensidige Forhold mellem dansk og tysk vil de nationale Lidenskaber atter hidses til Kogepunktet, og enhver Mulighed for, at Ret og Billighed skal danne Grundlaget for Autoriteternes som for de enkelte Borgeres gensidige Forhold, blive udelukket.“ Og han siger videre, „at sætter man nu som Maal for dansk og tysk Politik at skaffe sine Landsmænd hjem, saa er Krigstilstanden mellem Folkene proklameret, og det vil ikke kunne være anderledes, end at Afgørelsen ved Vaabnene atter en Gang maa blive Resultatet.“

Dersom dette Krav om Grænseflytning nu skal kunne gaa ud af Diskussionen her i dette høje Ting, er det nødvendigt, at Regeringens Stilling bliver aldeles utvivlsom. Tilsyneladende er der givet et klart Svar, og jeg haaber, at det ogsaa skal forstaas som et klart Svar. Statsministeren har sagt, at der er tre Betingelser for et godt Forhold mellem dansk og tysk Befolkning i de sønderjydske Landsdele. Den ene Betingelsen er den, at man respekterer den Afgørelse, som er truffet. Den højtærede Udenrigsminister siger, at Regeringen ønsker et kulturelt Arbejde taget op, men kun et kulturelt. Uklarheden ved disse Bemærkninger fremkommer derigennem, at de kun var rettede til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at de ikke rettedes til andre, der havde udtalt sig for Grænseflytning eller for et politisk Arbejde, eller til dem, der havde spurgt om Regeringens Stilling, saaledes som jeg havde gjort det. Derfor er et Svar, der giver Klarhed over Regeringens Stilling, efter min Opfattelse nødvendigt.

Vedrørende det Arbejde, som foregaar i de sønderjydske Landsdele, har jeg med stor Tilfredshed hørt den højtærede Statsministers Udtalelse om, at han føler det som en Ærespligt at respektere det tyske Folkeelements sproglige og nationale Ejen-

dommeligheder, og at han vil gøre alt, hvad Regeringen formaar, for at de to Nationaliteter kan leve i Fred ved hinandens Side. Jeg ser heri en Bekræftelse paa, at jeg havde Ret i, at hvad der var udtalt i Trontalen, var indskrevet som en ufravigelig Grundsætning i denne som i alle andre Regeringers Politik. Jeg kan ogsaa godt anerkende Rigtigheden af, hvad den højtærede Statsminister har sagt om, hvad der var Betingelsen for, at de to Folk kan komme til at leve i Fred ved hinandens Side. Det ærede Medlem Hr. Schmidt havde i Gaar opfattet den højtærede Statsminister saaledes, at tre Ting, som han nævnte, var Betingelsen for, at han vilde føre den rigtige Politik her i Danmark. (Statsministeren [N. Neergaard]: Det er forkert). Saaledes har jeg heller ikke forstaaet den højtærede Statsminister, og det glæder mig, at han nu klart bekræfter, at det er en forkert Opfattelse. Man kan selvfølgelig ikke stille Betingelser for at føre en rigtig Politik, men jeg opfattede ogsaa den højtærede Statsminister saaledes, at det, han ønskede at sige, var, at Betingelserne for, at den rigtige danske Politik kunde faa de bedste Resultater, nemlig et godt, fredeligt Forhold mellem Dansk og Tysk, var tre. Og jeg kan godt anerkende disse tre Betingelser, nemlig, at der ikke stilles overdrevne og umulige Fordringer, at der føres samme liberale Politik paa den anden Side Grænsen som i Danmark, og at der raader Respekt for den trufne Afgørelse.

Medens jeg nu saaledes tror, at Rettesnoeren for den nuværende Regerings nationale Politik i Slesvig falder sammen med den høje Rigsdags Opfattelse, tror jeg derimod ikke, at Spørgsmaalet om Regeringens almindelige Administration i Sønderjylland kan hilses med samme Billigelse.

Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en stor Artikel, som fandtes i Dagbladet „Børsen“, som derfra er optrykt i „Hejmdal“ i Aabenraa, og som paa mangfoldige Maader kritiserer Regeringens Administration derved og fremhæver, at det, der er Fejlen i Administrationen, er Mangelen paa Enhed. Det er det samme, som jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at udtale her: at der er en Mangel paa Enhed i Arbejdet, som maa have uheldige Resultater. Denne Artikel slutter med at sige, at Ansvarret maa lægges i een Mands Haand eller, hvis man ikke vil det, da i alt Fald i en stedlig Myndigheds Haand, som maaske kan sam-